

problema és de sobreabundància. L'entorn estudiantil de classe mitjana l'ha explicat tanta gent... Fa falta un altre llibre que el narri? Veig aquest entorn —el de les meves novel·les— verge i això ja és una bona raó per començar-lo a explicar, fins i tot en el cas que jo no hi tingués una vinculació especial. Explicar una cosa no explicada, caminar per un camí no transitat, és una raó vàlida i excitant per començar a narrar alguna cosa. És verge i també és un filó. Qualsevol narrador amb una mica d'intuïció que vagi a Playafels o als càmpings abandonats dels afores de Gavà, on la imatge del turisme passat i esplendorós és ara una fotografia decadent, sabrà que són llocs que demanen ficció a crits. El que passa és que ningú —a banda de la **Maria Guasch** i jo— no ha vist les possibilitats infinites d'aquests territoris. Potser nosaltres les hem vist perquè hem crescut a la zona [[Maria Guasch](#) és l'autora d'*Els fills de Llacuna Park*, entre altres novel·les].

Voldria acabar amb dos detalls finals que no són menors. Un és la llengua. Has creat un argot. Un llenguatge que reforça la veritat dels personatges.

Si has viscut en un entorn de colla bastant estanc, juvenil o adolescent, t'adones que es desenvolupa un *slang*. De sobte, algunes anècdotes donen nom a vocables nous. Expressions que es diuen un determinat dia es transformen en expressions habituals. Es desenvolupa una llengua que no és ni tan sols la del teu poble, és la d'aquell grup o aquell bar. Tres carrers més enllà no s'entén perquè neix exclusivament de l'experiència compartida. Volia replicar això. Jo tenia un *slang* i ho volia reflectir. El que no volia fer, però, és utilitzar el meu; no és un llibre sobre mi.

L'altre element és la música. L'Amador escolta Madonna, Cindy Lauper o Alanis Morissette. El contrast entre el seu comportament i el que escolta és abismal. Quin paper has volgut que jugui la música?

Madonna o Cindy Lauper formen part d'aquest tros immaculat de l'Amador. Formen part del seu secret. A més, quan pensava en aquests mites locals no em podia imaginar que estiguessin tota l'estona escoltant *white power*, que és un *taladro*. Hi haurà moments en què algun d'ells escolti coses més tranquil·les. Volia que aquestes cançons formessin part del secret de l'Amador. És una música tova, melòdica, ultrafemenina fins i tot, o així ho veuria el seu entorn. Per ell, aquesta música és l'accés a la tendresa i a la bellesa. Un món que li ha estat negat. El cas de l'Alanis és important perquè el videoclip d'*Ironic* representa el món que ell vol destruir. L'Amador té un cert enginy i una certa astúcia, pot articular pensaments més o menys complexos. En una altra classe social hauria estat algú. S'ha passat mitja vida desitjant un món on quatre Alanis li deien com et va amb el nòvio. És el seu món de fantasia.